

Várákozás

*Az ami a lábad alatt van az a zöld lágyság
az a fű*

*Az ami fölötted van az a távoli kékség
az az égbolt*

*S amott középen az a csöndes suttogás
az a halványkék és a zöld szín végtelen párbeszéde*

*Az ami az ujjaid közt csillog az a víz
s a kis hangya mely száraz juharlevélen evez
a tenger felé*

*S az ami nincs a fűben és a vízben
ami egyáltalán nincs jelen
az fehérvállú kedvesed
aki szentjánosbogarat hordott szemében*

*Szorítsd a füled a fához — meghallod hangját — rólad énekel
dobj kavicsot a vízbe — meglátod szemét melyben aranygyűrűk ragyognak*

*tépj egy marék fűvet és várj sokáig sokáig
meglátod sárga haját mely úszik a szélben*

*De ha semmit sem látsz és semmit sem hallasz és levél sem rezdül
emlékeid közt — akkor
teljesen reménytelen a várákozás*

A folyó elfut mint a szerelem

Tavaszi vers

*Semmi sem tarthat vissza az első tavaszi verstől.
Felszállt a nap az égre, ragyog s melegít,
s megláttam tegnap az első fecskét, mely mint víg miniszter
finom ollójával elvágta
a színes szalagot a tavasz hamvas küszöbén.*

*Felszállt a nap az égre, a vakok is látják.
S az agg, ki az első tavaszi napon halt meg,
felkopog koporsójából, sír, kidugja kezét a földből,
hogy megsimogassa az első fűszálat, az első virágot, a vakond legelső tornyát
s az unoka utolsó könnycseppjét, mely lefolyik a fejjáról
s vonalat húz maga után, melyben bogarak fürödnek.*

*A parkban szerelmesek járnak, várják az üdezőld lombot,
hogy elrejtsek vágyaikat a világ elől.*

Várnak a padok is, melyekre újra fölkerül a tábla:
Köszönjük, hogy megkíméled a nép vagyonát!

Am a költő, ki új kalapot vett, s pompásan érzi magát e földön,
titokban másféle táblákat készít, s széthordja őket az első melegebb éjszakán:
Köszönöm, kedveseim, hogy belevéstétek a padba szíveteket, mely olyan,
[mint az éretlen körte,
s a gyönyörű neveket:

Ó Iván, ó Božena,
néktek ajánlom első tavaszi versem!

(Veres János fordításai)

Mikuláš Kováč — A középszlovákiai költőcsoport tagja, Besztercebányán él. 1934-ben született Čajakovon (zselízi járás). Verseskötetei: Zem pod nohami (Föld a talpunk alatt, 1960), Obrana stovebnice (Az építőkockák védelme, 1963), Rozmery (Méretek, 1964), O modrej labuti (A kék hattyúról, 1966).

JÁN STACHO

Virrasztás Marionnal

Szüzem, fekete bársony imája.

Szeretném, ha abban a percben,
mikor a fecske
elalszik a Holdban,
az ágynemű nászi zizegését hallanád.

Ma reggel eleven asszonyt láttam.
A temető felől közeledett,
arcából ferde eső hullt,
tajtékos volt a haja,
s tenyerén érintés szándéka bizsergett.

Am hozzád magas állvány emel, szerelmem,
hogy szót válthassunk a földi boldogságról,
hogy elszabadítsd versemet,
mert a lámpa csak neked ég, Marion.

Mikor az alvó halak
két részre osztják a vizet,
s megreszketnek a csillagok, éjfélte jeleznek az órák,
s rémült madár köröz fészke fölött,
akkor,
épp abban a pillanatban
kilépünk az erkélyre,
s homályba vesző könnyű kézmozdulattal
üdvözöljük a Holdat.